

[Rager.]

om jeg så må sige, stemplet dem som mindre-værdige i offentligt kommissionsarbejde. Det ville være rart, hvis man i nogen grad kunne slette dette indtryk ud.

Vi har jo her hørt kraftige taler, særlig af det ærede medlem hr. Weikop. Jeg havde nok ventet mig noget, men jeg havde alligevel troet, at brændt barn i nogen grad skyede ilden. Jeg kunne ikke lade være med at tænke tilbage til en oktoberdag, eller var det en novemberdag, i 1950, hvor det ærede medlem hr. Weikop talte sønderlemmende ord om et lovforslag, som det ærede medlem som handelsminister gennemførte ca. 8 dage senere; der var jo sket et lille skred dengang. Jeg tror nu ærlig talt, at hvis dette ting i sin tid ved grundlovsforhandlingerne og valglovsforhandlingerne havde gennemført en moralsk retfærdig valglov, så havde der formentlig ligget 2 stemmer mindre til regeringssiden og 2 stemmer mere til den anden side; så kunne det være, at det var blevet det ærede medlem hr. Weikop, der skulle have forelagt dette lovforslag, og så er jeg slet ikke så sikker på, at det lovforslag, der var kommet frem, når hr. Weikop havde denne kommissionsbetænkning at holde sig til, var blevet væsensforskelligt fra det, som den nuværende højtærede handelsminister har fremsat.

Men jeg mener altså, vi må have nogle ændringer, og så kan man sige: når vi får disse ændringer, så må det da blive godt. Ja, men der er bare een ting, som er så kedelig, og det er dette, at der indenfor visse instanser er en vis rædsel for noget, man kalder for at tabe ansigtet. Lad os nu blive fri for det under den kommende udvalgsforhandling! Jeg siger det særligt til den højtærede handelsminister: når der nu kommer ændringsforslag frem, som i virkeligheden er velbegrundede, så håber jeg ikke, at vi af hensyn til denne make up, eller hvad man skal kalde det, skal være forhindret i at gennemføre det rigtige. Jeg stoler på, at den højtærede minister vil være med til at skubbe alle den slags små betænkeligheder til side.

Må jeg så sige, at på et område som dette afhænger uhyre meget af, hvorledes loven bliver gennemført af den administration, der skal arbejde med den. Det må natur-

nødvendigt være sådan, fordi det jo næsten ikke er muligt at skrive et forslag sådan, at loven giver en ganske bestemt afgørelse i det enkelte tilfælde.

Må jeg nævne et par eksempler på, hvad jeg tænker på. Der står f. eks. et sted i lovforslaget — jeg beder om tilladelse til følgende citat — nemlig i § 19, stk. 2:

„På derom fremsat begæring skal der gives klagerne adgang til at gøre sig bekendt med det for nævnt foreliggende materiale, forsåvidt dette ikke indeholder fortrolige oplysninger vedrørende andre virksomheders forhold eller oplysninger, som ikke uden skade for almindelige samfundsinteresser kan udleveres.“

Det er naturligvis nødvendigt, det ser jeg, at sætte sådanne reservationer ind, fordi der kan være tilfælde, hvor de virkelig bør anvendes, men det ulykkelige er, at en emsig administration er i stand til at bringe dem til anvendelse, hvor de ikke burde anvendes. Det er det, jeg mener med, at det er så uhyre vigtigt, hvorledes administrationen sker, hvilken indstilling den har.

Når man hører på forhandlingerne, kan det ikke undgås, at man lægger mærke til den fra alle sider fremsatte lille bemærkning om, at naturligvis er ikke alle pris-aftaler, alle monopoldannelser skadelige, men dette siges gerne på en sådan måde, at man ikke rigtig hører hjertevarmen bagved eller føler den. Jeg vil gerne, så stærkt som det er muligt, fremhæve, at der er mange pris-aftaler, mange fabriksaftaler, som i virkeligheden hviler på en altruistisk sindsindstilling. Der er mange pris-aftaler, mange organisationsaftaler, som det for de pågældende organisationer i samfundsmæssig interesse havde været en forbrydelse ikke at have bygget op. Men når man har den anskuelse, må man selvfølgelig også være tilhænger af, at det offentlige har anledning til kontrol.

I det øjeblik, et erhverv har opbygget en omfattende organisation, sker der det, at de erhvervsfolk, der har bygget den op, angivet linierne for den, ikke kan arbejde med den i det daglige, og der må ansættes folk, hvis ansættelse svarer ganske til tjenestemændenes i det offentliges tjeneste. Disse vil naturligt også blive formet af deres opgave og gøre alt for at kæle for den